

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **AIR STATION s.r.o.**
sídlem Žitavského 496, Praha 5
zastoupena Mgr. Vladislavem Jirkou, Ph.D., advokátem
sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

za účasti: **Letiště Příbram s.r.o.**
sídlem Skalka 39, Drásov
zastoupena JUDr. Jaroslavou Žákovou, advokátkou
sídlem Komenského náměstí 289, Příbram

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2016, č. j. 74/2016-220-LPR/6,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 1. 2016, č. j. 436-16-701, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení provozovat letiště Příbram. Dosavadním provozovatelem tohoto letiště je osoba zúčastněná na řízení (dále též „dosavadní provozovatel“). Spor mezi účastníky řízení se vede především o otázku, zda žalobkyně byla povinna osvědčit právní vztah k celému letišti včetně všech letištních pozemků, či zda jí mělo být povolení provozovat letiště vydáno již na základě skutečnosti, že vlastní většinu letištních pozemků, případně že vlastní všechny letištní budovy a plochy.

2. Městský soud v projednávané věci nyní rozhoduje již podruhé. Poprvé rozhodl rozsudkem ze dne 20. 4. 2017, č. j. 10 A 107/2016 - 102, jímž napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť se ztotožnil s právním názorem žalobkyně, že zákon nevyžaduje, aby měla právní vztah ke všem letištním pozemkům. Rozsudek městského soudu byl však následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 6 As 219/2017 - 245, č. 3681/2018 Sb. NSS, přičemž kasační soud vyložil zákon tak, že žalobkyně je povinna prokázat právní vztah ke všem letištním pozemkům.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný dospěl k závěru, že ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o civilním letectví“) je třeba vykládat tak, že po žadateli o povolení provozovat letiště vyžaduje doložení vlastnictví nebo jiného právního vztahu ke všem letištním pozemkům. Na tom nic nemění ani ustanovení § 27 odst. 3 zákona o civilním letectví, dle něž se přednostně povolení vydá žadateli, který prokáže, že je vlastníkem nadpoloviční většiny výměry letištních pozemků. Jelikož žalobce neprokázal právní vztah ke všem letištním pozemkům dotčeného letiště, nemohlo mu být povolení vydáno.

4. K námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně postupoval odlišně než v jejím případě při vydání povolení k provozování letiště Vlašim, žalovaný uvedl, že se jedná o situace nesrovnatelné. Letiště Vlašim totiž v době vydání povolení nemělo žádného provozovatele, již několik let chátralo, a existoval tedy zájem na povolení jeho provozu jedinému zájemci o tuto činnost. Letiště Příbram, o které jde v nyní projednávané věci, naopak aktuálního provozovatele má.

5. Dále žalovaný dospěl k závěru, že povolení provozovat letiště žalobkyni nebylo možné vydat, protože žalobkyně dosavadnímu provozovateli nevyplatila náhradu podle § 27 odst. 3 věty druhé zákona o civilním letectví.

III. Žaloba

6. Žalobkyně uvedla, že nebyla povinna prokazovat právní vztah ke všem letištním pozemkům. Odkázala na ustanovení § 27 odst. 3 a § 34 písm. d) zákona o civilním letectví, z nichž vyplývá, že vlastníkově nadpoloviční většiny letištních pozemků je třeba přednostně vydat povolení provozovat letiště, přičemž vydáním tohoto povolení zanikne oprávnění dosavadního provozovatele. Ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona o civilním letectví na případy, na něž dopadají speciální ustanovení o většinovém vlastníku letištních

pozemků, aplikovat nelze. Upozornila též, že správní praxe správního orgánu I. stupně je nejednotná, neboť ve dvou srovnatelných případech letiště Mnichovo Hradiště a letiště Vlašim byla povolení vydána většinovému vlastníku letištních pozemků.

7. Dále žalobkyně namítla, že povinnost zaplatit dosavadnímu provozovateli náhradu podle § 27 odst. 3 věty druhé zákona o civilním letectví vzniká až po vydání nového povolení provozovat letiště. Vydání povolení tedy nelze podmiňovat dohodou o této náhradě.

8. Konečně žalobkyně uvedla, že ačkoliv nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že byl povinen prokázat právní vztah k celému letišti, splňuje i tuto podmínku. K tomu poukázala na výsledek soudního řízení týkajícího se živichných ploch nacházejících se na pozemcích ve vlastnictví E. S. v k. ú. Suchodol, z něhož vyplývá, že tyto živichné plochy nejsou součástí pozemků, které se nacházejí pod nimi, a jsou tedy ve vlastnictví žalobkyně.

IV. Vyjádření žalovaného, dosavadního provozovatele letiště a replika žalobkyně

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval svou argumentaci uvedenou již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména i nadále setrval na názoru, že povolení provozovat letiště lze vydat pouze žadateli, který prokáže právní vztah k celému letišti a dohodu o vyrovnání s dosavadním provozovatelem letiště.

10. K věci se vyjádřil též dosavadní provozovatel letiště, který se ztotožnil s právním názorem, na němž své rozhodnutí založil žalovaný.

11. Žalobkyně reagovala replikou, v níž setrvala na své argumentaci uvedené již v žalobě. Zdůraznila, že je vlastníci letištní dráhy a dalších součástí letiště, a tedy splňuje podmínku vlastnictví letiště.

V. Dosavadní průběh soudního řízení

12. Dne 19. 4. 2017 se konalo ústní jednání, během něž oba účastníci řízení i osoba zúčastněná na řízení setrvali na svých stanoviscích uvedených v písemných podáních.

13. Městský soud rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 10 A 107/2016 - 102, zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud dospěl k závěru, že z ustanovení § 27 odst. 3 a § 34 písm. d) zákona o civilním letectví vyplývá pravidlo, podle něhož je třeba většinovému vlastníku letištních pozemků vydat povolení provozovat letiště, i když nesplňuje podmínku právního vztahu k celému letišti podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o civilním letectví. Dále soud dospěl k závěru, že po žalobkyni nebylo možné požadovat, aby prokázala dohodu o náhradě dosavadnímu provozovateli letiště. Dále pak městský soud konstatoval, že žalobce dostatečně spolehlivě prokázal vlastnictví letiště v tom smyslu, že vlastní všechny budovy a letištní plochy.

14. Rozsudek městského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 6 As 219/2017 - 245, č. 3681/2018 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud vyložil ustanovení § 27 odst. 3 a § 34 písm. d) zákona o civilním letectví jako ustanovení, která pouze dávají většinovému vlastníku letištních pozemků přednost při vydání povolení provozovat letiště, existuje-li více žadatelů splňujících zákonné podmínky. Každý, i většinový vlastník letištních pozemků, však dle názoru Nejvyššího správního soudu musí podle § 30 odst. 2 písm. c) prokázat vlastnictví nebo jiný právní vztah k celému letišti, a to včetně všech letištních pozemků, na nichž se letiště nachází. Nejvyšší správní soud ve shodě

s městským soudem dospěl k závěru, že zákonnou podmínkou žádosti není dohoda o náhradě, která má být vyplacena dosavadnímu provozovateli letiště.

15. Žalobkyně v pokračujícím řízení před městským soudem podala vyjádření ze dne 21. 1. 2020, v němž připomněla, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že bylo třeba prokázat pouze vlastnictví k pozemkům, na nichž se letiště skutečně nachází, nikoliv ke všem letištním pozemkům. Přitom rozsah provozu letiště je menší než rozsah pozemků formálně označených jako letištních. Dále žalobkyně připomněla závěr Nejvyššího správního soudu o tom, že nebylo namíste podmiňovat vydání povolení dohodou o vyrovnání s dosavadním provozovatelem letiště.

16. Dosavadní provozovatel se k věci opětovně vyjádřil v podání ze dne 17. 2. 2020. Zejména poukázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v nyní projednávané věci. Dále tvrdil, že žalobkyně nemá skutečný zájem letiště provozovat, a upozornil na incident z léta 2018, při němž žalobkyně údajně ohrozila provoz letiště.

17. Dne 27. 2. 2020 se ve věci konalo další ústní jednání.

18. Soud shrnul obsah listin přítomných ve správním spise, které jsou relevantní pro další rozhodování v nyní projednávané věci.

19. Zaprvé se jedná o podání žalobkyně ze dne 15. 1. 2016, jehož přílohou je grafické znázornění pozemků ve vlastnictví žalobkyně. Z tohoto grafického znázornění vyplývá, že žalobkyně nevlastní všechny pozemky, na nichž je provozováno letiště Příbram.

20. Zadruhé soud konstatoval obsah podání žalobkyně ze dne 31. 3. 2016, v němž žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1487/2015 a navazující rozhodnutí civilních soudů uvedla, že vlastní všechny části letiště včetně živičných ploch (pojezdových drah) nacházejících se na pozemcích ve vlastnictví jiných osob, neboť živičné plochy jsou samostatné věci oddělené od pozemků nacházejících se pod nimi.

21. Žalobkyně setrvala na názoru, že i po kasačním zásahu Nejvyššího správního soudu je třeba napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to jednak proto, že žalobkyně vlastní všechny letištní pozemky v rozsahu, v němž by letiště bylo provozováno, jednak proto, že napadené rozhodnutí spočívá na dílčím nesprávném posouzení spočívajícím v závěru, že se žalobkyně byla povinná s dosavadním provozovatelem dohodnout o náhradě podle § 27 odst. 3 věty druhé zákona o civilním letectví.

22. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, a dále navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení v rozsahu částky, které zaplatil žalobkyni na základě výroku o nákladech řízení uvedeného v prvním rozsudku městského soudu v této věci.

23. Dosavadní provozovatel taktéž navrhl zamítnutí žaloby a obsáhle rekapituloval svá tvrzení uvedená již v písemných vyjádřeních.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

25. Žaloba není důvodná.

26. Zaprvé je třeba připomenout, že městský soud je podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci.

27. Určujícím důvodem napadeného rozhodnutí byl závěr správních orgánů, že žalobce byl povinen prokázat vlastnictví letiště podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o civilním letectví, avšak tuto podmínku nesplnil. Podle uvedeného ustanovení „*Žádost o povolení provozovat letiště musí být doložena ... dokladem, který osvědčuje, že žadatel je vlastníkem letiště nebo že má jiný právní vztah k letišti, a dokladem osvědčujícím souhlas vlastníka letiště s provozováním letiště, není-li vlastník současně provozovatelem letiště*“. Podle § 27 odst. 3 zákona o civilním letectví se povolení „*přednostně žadateli, který prokáže, že je vlastníkem nadpoloviční většiny výměry letištních pozemků. Původní provozovatel letiště má vůči žadateli podle věty první nárok na náhradu*“. Podle § 34 písm. d) zákona o civilním letectví povolení dosavadního provozovatele zaniká „*dnem právní moci rozhodnutí o povolení provozovat letiště vydaného žadateli, který prokázal, že je vlastníkem nadpoloviční většiny výměry letištních pozemků*“.

28. Nejvyšší správní soud v bodu 41 rozsudku č. 3681/2018 Sb. NSS vydaného v nyní projednávané věci uvedená ustanovení vyložil následovně:

„Většinový vlastník bude mít přednost především v souběhu s žádostmi jiných žadatelů o provozní povolení, kteří splňují podmínky jeho udělení, neboť zejména v takové situaci má smysl uvažovat o upřednostnění jednoho před druhým. Nelze však vyloučit, že nový žadatel – vlastník nadpoloviční většiny výměry letištních pozemků – bude mít přednost i před stávajícím provozovatelem (jedná-li se o již provozované letiště). Připustnost této varianty lze dovodit jednak z druhé a třetí věty § 27 odst. 3 zákona o civilním letectví upravujících následné vypořádání mezi původním provozovatelem a většinovým vlastníkem, zejména však z § 34 písm. d) tohoto zákona, který předpokládá zánik povolení k provozování letiště dnem právní moci rozhodnutí o povolení provozovat letiště vydaného žadateli, který prokázal, že je vlastníkem nadpoloviční většiny výměry letištních pozemků. Avšak to, že vlastník nadpoloviční většiny letištních pozemků může takto nahradit stávajícího provozovatele letiště, v žádném případě neznamená, že by jako žadatel nebyl povinen splnit podmínky pro vydání povolení k provozování letiště, které vyplývají z § 27 odst. 1 a 2 ve spojení s § 30 zákona o civilním letectví. I žalobkyně tedy byla – při podání žádosti o provozní povolení – povinná osvědčit vlastnictví letiště, právní vztah k němu či souhlas vlastníka (vlastníků) letiště s jeho provozováním.“
(zvýraznění doplněno městským soudem)

29. Ve světle uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu je tedy třeba dát za pravdu žalovanému v tom, že žalobkyně byla povinná prokázat vlastnický či jiný právní vztah k letišti podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o civilním letectví. Žalobkyně však tvrdila, že tento požadavek splnila, neboť vlastní všechny budovy a plochy tvořící samotné letiště. Této argumentaci ovšem ve světle právního názoru Nejvyššího správního soudu nelze přisvědčit.

30. Nejvyšší správní soud totiž v bodech 47 a 48 rozsudku č. 3681/2018 Sb. NSS ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 2 odst. 7 zákona o civilním letectví vyložil tak, že nepostačuje prokázání právního vztahu k letištním budovám a plochám, nýbrž je třeba takový vztah prokázat i ke všem letištním pozemkům. Žalobkyně má pravdu v tom, že Nejvyšší správní soud omezil povinnost prokazovat právní vztah k letištním pozemkům

pouze na ty pozemky, na nichž se letiště reálně nachází, avšak ani takto omezenou podmínku žalobkyně nesplňuje.

31. Na tomto místě je vhodné opět připomenout, že soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje na základě skutkového i právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Je tedy nutno vycházet z tvrzení a důkazů, které žalobkyně uplatnila v řízení před správními orgány a k případnému pozdějšímu vývoji nelze přihlížet. V době rozhodování žalovaného přitom z tvrzení žalobkyně jednoznačně vyplývalo, že vlastníci letiště ve smyslu § 30 odst. 2 písm. c) zákona o civilním letectví tak, jak toto ustanovení vyložil Nejvyšší správní soud, není.

32. Z grafického znázornění přiloženého žalobkyní k jejímu podání ze dne 15. 1. 2016 vyplývá, že žalobkyně není vlastníci všech pozemků, na kterých je letiště reálně provozováno. Žalobkyně ani netvrdila, že by měla ke všem letištním pozemkům jiný právní vztah. Tento závěr je potvrzen též rozhodnutími civilních soudů předloženými žalobkyní, zejména rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2016, č. j. 22 Cdo 1487/2015 - 323. Z tohoto rozsudku sice vyplývá, že živichné plochy nacházející se na pozemcích č. 452/117, 452/255, 452/259 a 452/157, k. ú. Suchodol, jsou samostatnými věcmi, a tedy mohou být ve vlastnictví žalobkyně na základě kupní smlouvy uzavřené mezi ní a Českou republikou – Ministerstvem obrany. Zároveň však z rozsudku Nejvyššího soudu jednoznačně vyplývá, že pozemky pod těmito živichnými plochami jsou ve vlastnictví E. S. Tyto pozemky přitom bezpochyby představují letištní pozemky v materiálním smyslu, neboť právě na nich se nacházejí plochy, jež jsou používány k provozu letiště. Žalobkyně tedy nemá právní vztah k letišti včetně všech letištních pozemků, jak vyžaduje rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný v nyní projednávané věci.

33. Je pravda, že žalobkyně v původní žádosti uvedla, že je ochotna letiště provozovat jen v rozsahu částí, k nimž má právní vztah. Pokud však z jejích vlastních tvrzení v průběhu správního řízení vyplynulo, že nesourodé výseče pozemků nacházejících se pod letištními drahami vlastní jiné osoby, je evidentní, že provoz letiště jen na plochách nacházejících se na pozemcích, k nimž má žalobkyně právní vztah, by byl nemožný.

34. Za této situace pozbývá smyslu zkoumat, zda správní orgán I. stupně po žalobkyni vyžadoval prokázání právního vztahu k širšímu okruhu pozemků, než na kterých se letiště skutečně nachází. I kdyby správní orgán I. stupně v tomto ohledu skutečně pochybil, nejednalo by se o vadu řízení, která mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Tak tomu je proto, že žalobkyně neprokázala právní vztah ani k těm pozemkům, k nimž jej prokázat měla.

35. Městský soud setrvává na své úvaze uvedené v prvním rozsudku vydaném v této věci, totiž že žalobkyně prokázala vlastnictví celého letiště ve smyslu letištních budov a ploch. Ve světle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu však tento závěr již není relevantní, a to právě proto, že dle kasačního soudu je třeba prokázat vlastnictví též k pozemkům, jež se nacházejí pod letištními plochami. Je tedy třeba uzavřít, že žalobkyně splnění podmínky vlastnictví nebo jiného právního vztahu k letišti podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o civilním letectví neprokázala, a proto její žádost nemohla být úspěšná.

36. Za situace, kdy byl pro účely tohoto řízení zákon kasačně závazným způsobem vyložen Nejvyšším správním soudem, nemůže být žalobkyně úspěšná ani s tvrzením, že v obdobných případech týkajících se letiště Mnichovo Hradiště a letiště Vlašim správní

orgán I. stupně zákon aplikoval způsobem pro žalobkyni příznivým. I kdyby tomu tak bylo, nezákonná správní praxe zásadně nezakládá legitimní očekávání ostatních subjektů, že vůči nim taktéž bude postupováno v rozporu se zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS).

37. Konečně je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud se v bodech 54 až 59 rozsudku č. 3681/2018 Sb. NSS ztotožnil se závěry městského soudu ohledně § 27 odst. 3 věty druhé zákona o civilním letectví. Správní orgány tedy pochybily, když měly za to, že žalobkyně byla povinna před vydáním povolení provozovat letiště prokázat, že se s dosavadním provozovatelem dohodla na vyplacení náhrady. Toto nesprávné právní posouzení věci ze strany správních orgánů však samo o sobě nemůže vést k úspěšnosti žaloby. Stále totiž platí, že žádost žalobkyně o povolení provozovat letiště bylo nutné zamítnout pro nesplnění podmínky podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o civilním letectví, a pozbývalo by smyslu rozhodnutí žalovaného rušit jen z důvodu dílčí nesprávnosti jeho odůvodnění. Ačkoliv byl tedy jeden z důvodů napadeného rozhodnutí nezákonný, rozhodnutí jako celek obstojí.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně v nyní projednávané věci úspěch neměla a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly; proto právo na náhradu nákladů nemá ani jeden z nich.

40. Návrh žalovaného, aby mu byla přiznána náhrada nákladů v rozsahu částky, kterou vyplatil jako náhradu nákladů žalobkyni na základě rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 10 A 107/2016 - 102, v tomto řízení nemá místo. První rozsudek městského soudu byl zrušen Nejvyšším správním soudem, a to včetně výroku o náhradě nákladů řízení. Zaplacení náhrady nákladů žalobkyni tedy pozbylo právní důvod, a jedná se o bezdůvodné obohacení. Pokud žalobkyně tyto peněžní prostředky žalovanému dobrovolně nevrátila, musí se žalovaný jejich vrácení domáhat postupy k tomu určenými v rámci soukromého práva.

41. Třetí výrok vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, jež jí soud uložil. V nyní projednávané věci zúčastněné osobě žádná povinnost uložena nebyla, a proto jí ani nevznikly žádné uplatnitelné náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. Kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není přípustná v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19).

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. února 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu